

Arrest

nr. 195 840 van 29 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. LECOMPTE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 februari 1991 in Khoshgumbad, district Behsood, provincie Nangarhar, Afghanistan. U heeft daar ook gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart een etnische tadzjiek te zijn en soenniet te zijn. U verklaart gehuwd te zijn met A.R. en drie zoons te hebben die 1, 4 en 5 jaar oud zijn. Uw gezin woont momenteel samen met uw moeder bij uw oom.

U verklaart van de eerste tot de negende graad naar school te zijn geweest in Koshgumbad. Van de tiende tot de twaalfde graad bent u naar de Abdul Waqir school in Jalalabad geweest. U verklaart dat u

na uw middelbare studies slaagde voor een ingangsexamen voor religieuze studies aan de Darunta universiteit in Jalalabad. Er werd voorgesteld om naar de Akhondzada Sahib school in Behsood te gaan. Dit is een madrasa waar u religie studeerde, een opleiding die uit twee studiejaar bestond, waarvan u drie semesters volgde.

U verklaart dat uw broer en uzelf timmermannen waren en hierin ook een zaak hadden, toen u in de laatste jaren van het middelbaar onderwijs zat. Uw broer en u kregen een opdracht om op de luchthaven te werken. U werkte hier enkele weken toen er, ondertussen een zevental jaar geleden, een aanslag op jullie gebeurde. Uw broer en uzelf waren met de motorfiets onderweg naar huis van de luchthaven. Uw broer bestuurde het voertuig. Er kwam een wagen uit de tegengestelde richting die u met één schot onder vuur nam. Op heden weet u niet wie dit kan geweest zijn. Uw broer stierf en verloor de controle over het stuur. Vervolgens kwam de moto op u terecht. U werd wakker in het ziekenhuis. U ging later naar de malik van het dorp, die u adviseerde om geen aangifte te doen, aangezien u geen vermoeden had over de identiteit van de dader. U verklaart dat u na de feiten bang was. U stelde zich vragen over de identiteit van de dader en over zijn bedoelingen. In de periode die volgde, ging u niet naar onveilige dorpen en probeerde u zo weinig mogelijk alleen buitenshuis te komen. U stuurde een brief naar de school waarin u schreef dat u door problemen een tijd niet naar school zou komen. Toen u de lessen terug aanvatte, verzekerde u uw veiligheid door steeds met klasgenoten naar school te gaan en terug te komen.

Enkele jaren later, toen u studeerde in de madrasa, had u een discussie met een andere leerling over het feit dat uw leraar gecontroleerd werd aan een checkpoint. De medestudent vond dat u de autoriteiten steunde. Wanneer hij u zag in de klas, zei hij dat u voor de autoriteiten werkte. Verder ondervond u geen bedreiging van deze persoon.

Op 21 of 22 januari 2016 was u op uw motorfiets van de madrasa onderweg naar huis. U zag een andere wagen dichtbij komen. U merkte dat hij niet ging stoppen of afwijken en probeerde hem te ontwijken door naast de weg te gaan rijden in de onverharde berm. U remde en werd aangereden. Door de val die volgde, raakte uw schouder verwond. De soldaten van het checkpoint zagen wat er gebeurde en hielpen u door u naar de dokter in de stad te brengen. U vermoedde dat dit geen ongeluk was, maar een aanslag. Ook van deze aanslag deed u geen aangifte.

U ging naar huis en vroeg een visum aan voor Pakistan. Tien à vijftien dagen na het incident maakte u een dagreis naar Pakistan om u daar te laten verzorgen. U keerde terug naar huis en bleef nog anderhalve maand in Afghanistan.

Daarna vertrok u richting Pakistan. Uw vader vergezelde u tot in Pakistan. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland kwam u terecht in België. U was ongeveer twee maanden onderweg. U vroeg asiel aan in België op 11 mei 2016.

U legt volgende documenten neer ter ondersteuning van uw relaas: uw en uw vaders taskara, uw rijbewijs, uw kaart van de beroepsvereniging, uw studentenkaart, uw diploma van het middelbaar onderwijs, een brief van de malik, dorpsoudsten en district chief, een brief van de school, een certificaat Engels, foto's van uw been en brieven van artsen. Uw paspoort heeft u verloren onderweg naar België, doordat het in de zee viel onderweg van Turkije naar Griekenland.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door onbekenden. Onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Zo zegt u aanvankelijk er geen enkel idee van te hebben door wie de twee incidenten waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest kunnen gepleegd zijn, noch om welke reden dit zou kunnen geweest zijn. Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u over beide incidenten: "Ik heb totaal geen idee

waarom deze onbekenden dit gedaan hebben". Bij het Commissariaat-generaal heeft u hier plots wel ideeën rond ontwikkeld. U verklaart over het eerste incident dat het mogelijk is dat het werk van uw broer op de luchthaven de aanleiding was (CGVS, p.8). Over het tweede incident verklaart u dan weer dat het mogelijk is dat de discussie met uw medestudent de aanleiding was (CGVS, p.12). U verklaart dat er geen andere aanleidingen waren om iemand te verdenken (CGVS, p.13). Dat u de ene keer (gehoor DVZ in juni 2016) stelt geen enkel idee van de identiteit of de motieven van de daders te hebben en enkele maanden later (gehoor CGVS in januari 2017) voor beide incidenten een vermoedelijke reden en mogelijke daders aangeeft, roept zeer ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt dat u zeer weinig indicaties heeft dat het incident waarvoor u zegt het land te zijn ontvlucht werkelijk het gevolg was van de discussie met een klasgenoot. De discussie ging over het feit dat een leraar uit de madrasa gecontroleerd werd aan een checkpoint. Een medestudent vroeg waarom een docent moest gecontroleerd worden, waarop u antwoordde dat het de job van de overheid was om dit te doen. Uw medestudent werd kwaad omdat u de autoriteiten zou verdedigen. Later in de klas, zou hij u verweten hebben dat u voor de autoriteiten zou werken. Verder zei of deed de medestudent niets. Hij deed ook nooit iets dat u als vervolging of bedreiging zag (CGVS, p.7-8). Later verklaart u dat er naast die discussie geen andere aanleiding was om te denken dat deze persoon een aanslag op u zou plegen (CGVS, p.13). Dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd van een aanslag en dat deze toegeschreven kan worden aan deze klasgenoot, maakt u allerm minst aannemelijk. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u louter uw land ontvlucht omdat u angst heeft voor een medestudent waarmee u een discussie had, antwoordt u slechts: "Ik voelde me niet veilig. Ik kon niet naar Jalalabad. Ik dacht dat hij mij daar zou achtervolgen" (CGVS, p.13).

Bovendien zijn uw verklaringen over deze discussie tegenstrijdig aan elkaar. Waar u eerst zei dat deze medestudent u later in de klas steeds zou hebben gezegd dat u voor de regering zou werken (CGVS, p.8), verklaart u later dat hij niet meer met u sprak. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, ontkent u dat hij u dingen zou hebben toegeroepen (CGVS, p.13). Door uw tegenstrijdige verklaringen maakt u dit aspect van uw relaas ongeloofwaardig.

Bovendien is het onwaarschijnlijk dat een medestudent waarmee u louter een discussie had een aanslag op uw leven zou doen. Alleszins heeft u hier blijkens uw verklaringen geen enkele indicatie voor.

De voorgehouden aanslag vond plaats op 21 of 22 januari 2016 (CGVS, p.15). Hierover verklaarde u dat u werd aangereden, nadat een wagen op u af kwam die niet stopte en u ook niet ontweek (CGVS, p.12). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dacht dat het om een aanslag ging en niet om een verkeersongeval, verwijst u naar de eerste beweerde aanslag op uw broer die zes à zeven jaar eerder plaats vond (CGVS, p.12). Nochtans blijkt nergens uit uw verklaringen dat beide incidenten iets met elkaar te maken hadden.

Verder verklaart u dat u van het tweede incident geen aangifte deed, op aanraden van de malik (CGVS, p.12). U dacht er wel aan om naar de politie te gaan, maar deed dit niet omdat ze daar te veel vragen zouden stellen (CGVS, p.12). Dat is geen afdoende verklaring. U verklaart dat u geen actie ondernam om dit probleem in Afghanistan op te lossen (CGVS, p.12). Ook dit is een opmerkelijke vaststelling. Ook bij het eerste incident, een zevental jaar geleden, moeten een aantal opmerkingen worden gemaakt. Zo deed u ook van dit incident geen aangifte. U verklaart dat u achteraf naar het dorps hoofd ging om de problemen te bespreken en dat deze u aanraadde om geen aangifte te gaan doen, omdat de dader onbekend was (CGVS, p.9). Dit is een eigenaardige reden om geen aangifte te doen. Wanneer u gevraagd wordt naar bewijzen van het feit dat uw broer werd doodgeschoten, verklaart u alleen de foto's van de letsels aan uw been te kunnen voorleggen (CGVS, p.10). De foto's die u voorlegt, kunnen hoogstens bewijzen dat u een letsel aan uw been heeft opgelopen. Verder verklaart u ook geen enkele actie te hebben ondernomen om de daders van deze eerste aanslag te vinden (CGVS, p.9). Ook dit roept de nodige vraagtekens op.

In de jaren die volgden hernam u uw gewone leven en volgde u onderwijs. U verklaart dat u angst had in de periode die volgde op de aanslag (CGVS, p.10). Als u wordt gevraagd naar concrete maatregelen die u nam om uw veiligheid te garanderen, verklaart u: "Ik probeerde voorzichtig te zijn. Als ik wist dat een regio onveilig was, ging ik daar niet (CGVS, p.10). U verklaart verder dat u van uw vader niet alleen naar andere dorpen mocht gaan (CGVS, p.10). Wanneer u gevraagd wordt om een concreet voorbeeld te geven hierover, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.10). Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt naar de maatregelen die u nam toen u terug naar school ging, verklaart u dat u naar school ging met uw klasgenoten en ook terug naar huis kwam (CGVS, p.10). Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt wat u verder deed om uw veiligheid te waarborgen, stelt u dat er geen andere maatregelen genomen werden (CGVS, p.10). In zoverre geloof zou kunnen worden gehecht aan deze aanslag van een zevental jaar geleden moet worden gesteld dat u geen elementen aanreikt waaruit zou blijken dat deze problemen nog actueel zijn.

Verder geeft u aan dat er buiten deze twee beweerde aanslagen geen daden van vervolging of bedreigingen tegenover u werden gesteld of geuit (CGVS, p.8).

Ook dient besloten te worden dat u over uw paspoort en visum geen duidelijkheid wenst te verschaffen. Zo verklaarde u bij DVZ (punt 28) : "Ik heb mijn paspoort achtergelaten in Afghanistan". Bij het Commissariaatgeneraal verklaart u dat het tijdens uw vlucht in de zee is gevallen (CGVS, p.14). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, ontkent u uw verklaringen bij DVZ. Ook dit roept ernstige vraagtekens op bij uw algemene geloofwaardigheid.

Verder tasten ook uw verklaringen over het verkrijgen van uw Pakistaans visum de geloofwaardigheid van de voorgehouden aanslag in januari 2016 aan. . Zo verklaarde u bij DVZ dat u het visum acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan aanvroeg omdat u medische behandeling nodig had in Pakistan, naar aanleiding van een motorongeval Dat zou dus betekenen dat u het paspoort aanvroeg omstreeks juli 2015. Het beweerde incident ten gevolge waarvan u volgens uw asielmotieven verzorging in Pakistan nodig had, vond plaats op 21 of 22 januari 2016. Dat betekent dat u uw visum voor Pakistan aanvroeg meer dan een half jaar voor het incident. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, beweert u dat u bedoelde dat u het acht maanden voor het gehoor bij DVZ aanvroeg. Dat gehoor vond evenwel plaats op 25 mei 2016. Dat zou dus betekenen dat u het visum aanvroeg eind september 2015, wat nog steeds vier maanden voor het incident is. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, kan u dit niet verklaren (CGVS, p.14). Deze tegenstrijdigheden over het aanvragen van het visum en het verlies van het paspoort en het visum, ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

Door uw tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen, slaagde u er niet in uw vrees voor vervolging aan te tonen.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. De brief van de malik, dorpsoudsten en district chief en de brief van de school, kunnen uw relaas slechts bevestigen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien heeft u deze brieven laten opstellen door uw familie in Afghanistan, na uw eerste gehoor bij DVZ. U verklaart dat dit was omdat er tijdens het eerste interview gezegd werd dat u bewijzen moest hebben, waarna u uw familie contacteerde om deze te verzamelen (CGVS, p.12). Deze brieven vertonen dan ook een gesolliciteerd karakter. Bovendien wordt er in het attest van de madrassa, waarin de directeur uw problemen bevestigt, vreemd genoeg gesteld dat u "familiale problemen" had die u noopten uw studie te staken, zo zegt u (CGVS p.6). Dit stemt niet overeen met uw verklaringen over een aanslag. Uw en uw vaders taskara, uw rijbewijs, uw kaart van de beroepsvereniging, uw studentenkaart, uw diploma van het middelbaar onderwijs, een certificaat Engels, kunnen ten hoogste uw identiteit bevestigen, die momenteel niet ter discussie staat.. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afgaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen. Ook de brieven van de Belgische artsen en de foto's van uw been kunnen hoogstens bewijzen dat u een letsel heeft opgelopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de

verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe

aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze militie zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviserd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoeker tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag", van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt onder meer als volgt in zijn verzoekschrift:

"Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève (zoals deze werd omgezet in intern recht).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Het Commissariaat-Generaal besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen omdat :

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na

'een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er- in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van „uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 5 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent.

Verzoekende partij kan hiermee absoluut niet akkoord gaan !

Verzoeker kan natuurlijk bevestigen en dit werd door het CGVS in de bestreden beslissing bevestigd, dat er in Afghanistan ernstige schendingen van de mensenrechten plaatsvinden.

Het bestaan van deze schendingen staat aldus niet langer ter discussie, louter het gegeven of verzoeker hiervan slachtoffer is geworden en dient te vrezen voor zijn leven.

Verzoeker, heeft zijn land ontvlucht wegens gegronde vrees voor vervolging en om duidelijke reden dat hij gelet op de problemen die hij aldaar ondervonden heeft en in het verleden reeds had meegemaakt. Het CGVS erkent dat de schendingen plaatsvinden, louter stelt zich de vraag of deze ten aanzien van verzoeker van toepassing zijn.

Verzoeker heeft een volledig beeld willen verschaffen van zijn leven en zijn problemen. Als men de moeite neemt om het geheel te analyseren, dan zal men vaststellen dat het relaas geen tegenstrijdigheden bevat. Het CGVS besluit ook niet in de zin dat het relaas ongeloofwaardig is, louter dat verzoeker het onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een gevaar bestond. Verder in de beslissing echter spreekt het CGVS van onaannemelijkheden en incoherenties die verhinderen dat er geloof wordt gehecht aan het relaas van verzoeker. In dit opzicht moet natuurlijk voor ogen gehouden worden dat verzoeker niet als ongeloofwaardig werd aanzien, louter dat bepaalde elementen van het relaas niet (voldoende) duidelijk zijn voor het CGVS en hierbij een subjectieve beoordeling van de geloofwaardigheid van deze individuele elementen doorvoert, zonder objectieve maatstaven of zonder het bewijs te (kunnen) leveren dat de aangevoerde elementen foutief zijn.

Een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst is niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er in bepaalde gevallen sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'.

De algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst kan echter wel een bepalende rol hebben gespeeld bij de beoordeling door de verzoekende partij waarom hij zijn land diende te ontvluchten. Er moet dan ook rekening gehouden worden met de algemene situatie bij de beoordeling van de vrees op vervolging. Het CGVS erkent deze algemene situatie van onveiligheid en bedreiging (zie boven met schendingen van mensenrechten) doch laat na dit element in rekening te brengen bij de beoordeling van het gegrond karakter van de vrees voor ernstige schade en vervolging.

Vervolging hoeft niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar **de onwil of de onbekwaamheid van de overheid** om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden. De problemen die verzoeker ondervond zijn geen verzinsel maar een doorleefd geheel van elementen.

Het bewijzen van gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak, maar verzoeker heeft zijn best gedaan, rekening houdende met zijn opleiding en achtergrond om alle gegevens aan te leveren noodzakelijk om verzoeker te erkennen. Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land nemen ze vaak mee naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen. Bovendien worden zij vaak op de lange weg naar hier door allerlei (duistere) personen geadviseerd welke achteraf blijken geen goede raadgevers te zijn geweest.

Verzoeker heeft gedetailleerde informatie gegeven, geantwoord op alle vragen en opmerkingen van het CGVS.

Het CGVS heeft de plicht om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag op grond van enkele beweerde incoherenties en onduidelijkheden, maar net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen.

Verzoeker heeft echter sterk de indruk dat het CGVS niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van de asielaanvraag maar eerder redenen zocht om een weigeringsbeslissingen te bevestigen.

Het CGVS denkt, leest en beslist in ZWART-WIT, zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide en met de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong.

Verzoeker is formeel, hij verliet zijn land omwille van een gegronde vrees voor vervolging en problemen evenals de onmogelijkheid terug te keren omwille van de veruiterlijkte problemen.

Het CGVS meent verschillende punten te kunnen weerhouden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in aanmerking moet komen voor internationale bescherming.

Verzoeker zal alle punten overlopen om aan te tonen dat deze redenen op zich individueel maar ook samen geen reden zijn om verzoeker de internationale bescherming te ontzeggen.

[...]

Het is vreemd te moeten vaststellen dat het CGVS aangeeft dat er duidelijk een probleem is in Afghanistan, dat er massaal schendingen van mensenrechten zijn en een algemene onveiligheid met blind geweld (zie subsidiaire bescherming) in de regio van verzoeker, maar dan louter aangeeft dat verzoeker niet moet vrezen voor zijn leven van 'onbekenden'.

[...]

Verzoeker heeft moeten aangeven door wie hij gedood zou worden. verzoeker kan nog steeds niet aangeven door wie exact hij zal vermoord worden, wel dat hij bepaalde problemen gekend heeft. Bovendien is het algemeen gekend dat bij DVZ de aanvrager zeer kort dient te zijn en er nooit een exacte weergave is van de verklaringen van de aanvrager.

Verzoeker heeft bij het grote interview van het CGVS duidelijkheid kunnen scheppen én meer inlichtingen kunnen geven over de problemen die verzoeker heeft gehad. Het is dan ook in deze ruimere context dat verzoeker heeft kunnen aangeven met wie er problemen waren of waar de oorzaak zou liggen van de problemen.

[...]

Verzoeker heeft zoals hierboven aangegeven duidelijk de context kunnen weergeven waarbinnen hij problemen heeft gehad met een medestudent. Verzoeker werd aangesproken nadat hij zich had uitgesproken 'voor' de controle door de overheid.

De overheid heeft de taak en de plicht de burgers te beschermen en kan daarbij gerichte controles uitvoeren. Elke Afghaan is ondertussen wel al minstens een paar keer gecontroleerd geworden. Het feit dat ook de leraar zich diende te onderwerpen aan een controle is voor verzoeker een normaal en juist gegeven. Dit werd duidelijk niet zo aanzien door de medestudent die de controle aanzag als een aanfluiting van de rechten van de leraar (verantwoordelijk voor de religieuze school) en een ongeoorloofde inmenging van de Regering.

Verzoeker die dit gegeven normaal vond, heeft dit ook aangegeven en werd op dat ogenblik reeds geconfronteerd met de (verbale) aanval van de klasgenoot.

Toen het incident kort daarna plaats vond, (hij werd moedwillig van de baan gereden), heeft verzoeker het besef gehad dat hij nu doelwit was geworden van een groepering die zich verzet tegen de regering. De mondelinge aanval én de fysieke agressie (incident) deden verzoeker beseffen dat zijn leven in gevaar was, net zoals dat van zijn broer toen deze enkele jaren voordien werd vermoord.

De angst van verzoeker om vervolgd te worden dient (zoals hierboven aangegeven) te worden geanalyseerd op basis van de feiten die eraan te grondslag liggen, maar eveneens in het licht van de algemene veiligheidssituatie in het land van oorsprong én met de persoonlijke ervaringen van de betrokkene. Verzoeker heeft dan ook de link gelegd met de vorige feiten en heeft terecht zijn land ontvlucht.

Werken of sympathieën hebben voor de regering is voor de Taliban en/of IS een vorm van collaboratie die bestraft moet worden met de dood, net zoals zijn broer is overkomen.

[...]

Er is uiteraard een verschil tussen een gesprek en een mondelinge vechtpartij, waar er zou 'geroepen' zijn. Verzoeker kreeg na het incident het verwijt voor de overheid te werken. Uiteraard is dat iets dat niet geroepen kan worden gelet op de dualiteit tussen overheid en de anderen (Taliban/IS)

[...]

Verzoeker heeft aangegeven dat hij niet weet WIE in de wagen zat, wel dat hij vermoed dat de medestudent er achter zit (maar daarom niet achter het stuur)

De voorgehouden aanslag vond plaats op 21 of 22 januari 2016 (CGVS, p.15). Hierover verklaarde u dat u werd aangereden, nadat een wagen op u af kwam die niet stopte en u ook niet ontweek (CGVS, p.12). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dacht dat het om een aanslag ging en niet om een verkeersongeval, verwijst u naar de eerste beweerde aanslag op uw broer die zes à zeven jaar eerder plaats vond (CGVS, p. 12), Nochtans blijkt nergens uit uw verklaringen dat beide incidenten iets met elkaar te maken hadden.

Verzoeker geeft ook niet aangegeven dat dit met elkaar te maken heeft, wel dat de broer van verzoeker op gelijkaardige wijze werd vermoord.

[...]

Men vergeet opnieuw dat op het ogenblik van de feiten (en nu nog steeds) de centrale regering geen controle heeft in grote delen van Afghanistan. De situatie van 7 jaar geleden, moet geanalyseerd

worden rekening houdende met de kenmerken van verzoeker op dat ogenblik. Toen was verzoeker nog minderjarig, opgenomen in het ziekenhuis en kon dan ook geen eigen initiatief nemen om klacht neer te leggen, te achterhalen wie verantwoordelijk was etc.

Het CGVS lijkt deze elementen niet te betrekken in haar beoordeling van de feiten. Verzoeker kan geen bewijzen voorleggen aangezien er geen klacht werd neergelegd (om gegronde redenen zo blijkt) en heeft enkel de fysieke gevolgen van het incident om aan te tonen dat er problemen zijn/waren.

[...]

Verzoeker was niet het doelwit van de aanslag, louter een toevallige (broer van) aanwezige. In die zin diende er ook geen bijzondere maatregelen naar de persoon van verzoeker te worden genomen. Verzoeker en zijn familie voerden echter wel bepaalde preventieve maatregelen in om het risico te beperken. Deze maatregelen op zich waren effectief zolang verzoeker geen rechtstreeks doelwit werd.

Het CGVS geeft ook niet aan waarom dit element zou bijdragen aan de geloofwaardigheid.

Verzoeker heeft ook geen rechtstreeks gevolg van het feit van 7 jaar terug. Het is echter wel van belang om te oordelen of er een vrees voor vervolging is en of verzoeker diende te vrezen voor zijn leven.

Het feit bijna opzettelijk aangereden te worden was het element die verzoeker heeft aangezet om te vluchten, nu zijn broer in het verleden op gelijkaardige wijze om het leven kwam. Het incident is dan ook in die zin essentieel, niet om het risico verbonden aan de aanslag van 7 jaar geleden.

Ook dient besloten te worden dat u over uw paspoort en visum geen duidelijkheid wenst te verschaffen. Zo verklaarde u bij DVZ (punt 28) : "Ik heb mijn paspoort achtergelaten in Afghanistan". Bij het Commissariaatgeneraal verklaart u dat het tijdens uw vlucht in de zee is gevallen (CGVS, p. 14). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, ontkent u uw verklaringen bij DVZ. Ook dit roept ernstige vraagtekens op bij uw algemene geloofwaardigheid.

Verzoeker HAD een paspoort in Afghanistan. Dit wil zeggen dat hij er één in zijn bezit had toen hij in Afghanistan was, niet dat deze NU in Afghanistan is. De documenten gingen verloren bij de oversteek. Verzoeker gaf nooit aan dat zijn documenten werden achtergelaten in Afghanistan.

[...]

Het CGSV zoekt spijkers op laag water. Verzoeker heeft een paspoort aangevraagd voor behandeling in Pakistan, heeft ook het visum gekregen, ging voor behandeling en keerde terug. De geloofwaardigheid werd niet aangetast door deze behandeling."

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing".

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

- de doodstraf of executie

onmenselijke of

- vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.

De Europese Richtlijn 2004/83/EG stelt dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Voor verzoekende partij telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op **recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten.**

Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af daar waar zij geen enkele recente analyse van de veiligheidssituatie uitvoert ten aanzien van de specifieke doelgroep van teruggekeerde Afghaanse asielzoekers.

[...]

Verzoeker is niet afkomstig uit Jalalabad en heeft niet de mogelijkheid om daar te verblijven.

Het CGVS erkent dat er subsidiaire bescherming moet toegekend worden, tenzij er sprake is van een reëel intern vluchtalternatief.

Het CGVS laat echter na om aan te tonen bij de behandeling van de subsidiaire bescherming dat er sprake is van een reëel intern vluchtalternatief. Er is zelf geen enkele behandeling van het onderwerp veilig intern alternatief.

Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat

Verzoeker kan niet anders dan bevestigen dat hij niet afkomstig is uit Jalalabad en geen mogelijkheid heeft om zich daar te vestigen. Het CGVS toont ook niet aan dat verzoeker wel deze mogelijkheid heeft en kan dan ook onmogelijk antwoorden op de niet aanwezige motivatie.

De appreciatiemarge van het CGVS moet in geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden, hetgeen hier niet werd nageleefd.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2. Stukken

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen het rapport "Afghanistan: The security situation in Nangarhar province" van 13 oktober 2016 van Landinfo.

Per drager brengt verweerder op 13 oktober 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad" van 9 juni 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door onbekenden wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde dat hij geen idee had waarom onbekenden hem zouden bedreigen, terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde dat het werk van zijn broer op de luchthaven mogelijks de aanleiding was voor het eerste incident en dat een discussie met een medestudent mogelijks de aanleiding was voor het tweede incident; (ii) hij niet aannemelijk maakt dat de discussie met de medestudent aanleiding zou geven tot een aanslag op zijn leven; (iii) nergens uit zijn verklaringen blijkt dat het eerste en het tweede incident iets met elkaar te maken zouden hebben; (iv) hij geen afdoende verklaring biedt voor het feit dat hij geen aangifte zou hebben gedaan van de incidenten; (v) hij geen elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de voorgehouden problemen naar aanleiding van het eerste incident nog actueel zijn; (vi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn paspoort; (vii) hij incoherente verklaringen aflegt over het visum voor Pakistan dat hij aanvroeg; en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van enkele reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Vooreerst dient erop gewezen dat, waar verzoeker stelt dat de beoordeling in de bestreden beslissing subjectief zou zijn, verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Ook betreffende verzoekers stelling dat rekening dient te worden gehouden met de *“algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst”*, dient vastgesteld dat hij nalaat *in concreto* te duiden waar of op welke wijze met deze beweerde sfeer geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden doorheen de motivering in de bestreden beslissing. Het aangevoerde wantrouwen jegens de overheid kan de terecht vaststellingen in de bestreden beslissing evenmin verklaren. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verzoeker laat voorts na *in concreto* te duiden waar, wanneer of op welke wijze verweerder volgens hem geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de context waarbinnen hij opgroeide, met zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van herkomst. Voorts dient opgemerkt dat de bewijslast in beginsel op verzoekers schouders rust en dat het bijgevolg aan hem is om de door hem voorgehouden problemen en gebeurtenissen aannemelijk te maken. De asielinstanties dienen niet te bewijzen dat de feiten onwaar zijn en het komt noch aan het CGVS, noch aan de Raad toe om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als een vermoeden over de identiteit en de motieven van de daders van de beweerde aanslagen op hem en zijn broer hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers.

Waar verzoeker wijst op een verschil tussen een gesprek en *“een mondelinge vechtpartij, waar er zou ‘geroepen’ zijn”*, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote *post factum*-bewering. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker eerst verklaarde dat de medestudent hem na de discussie in de klas zei dat hij voor de overheid werkt, terwijl hij later verklaarde dat de medestudent na de discussie niet meer met hem sprak. Of hierbij al dan niet wordt geroepen, doet geen afbreuk aan deze tegenstrijdigheid. Waar verzoeker erop wijst dat hij niet wist wie er in de wagen zat, maar dat hij wel vermoedt dat de medestudent achter de aanslag zat, komt hij niet verder dan het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, hetgeen geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in verband met deze aanslag en de medestudent in de bestreden beslissing. Bovendien dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verzoeker naliet om na de incidenten aangifte te doen, kan worden vastgesteld dat verzoeker zelf verklaarde dat hij er aan dacht om aangifte te doen, maar dit naliet op aanraden van de dorpsoudste (eerste incident) of de malik (tweede incident). Het loutere feit dat het overheidsapparaat in Afghanistan niet steeds naar behoren werkt, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker minstens melding maakte van de incidenten die volgens zouden zijn gepleegd door onbekenden en omwille van een voor hem onbekende reden, *quod non*. Op welke wijze het doen van een aangifte een bijkomende reden zou kunnen zijn om hem uit de weg te ruimen, zoals verzoeker *post factum* aanvoert in onderhavig verzoekschrift, wordt door hem geenszins *in concreto* verduidelijkt en kan

niet worden ingezien, vermits hij zelfs niet weet wie hem zou bedreigen. Waar verzoeker betreffende het eerste incident opmerkt dat hij toen nog minderjarig was en was opgenomen in een ziekenhuis, dient vastgesteld dat deze gegevens op zich evenmin een afdoende verklaring bieden voor het feit dat hij naliet van het incident melding te maken bij de Afghaanse overheid. Noch minderjarigheid, noch een tijdelijk verblijf in het ziekenhuis staan hieraan in de weg.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij niet het rechtstreekse doelwit was van het eerste incident en dat hij zijn land van herkomst verliet naar aanleiding van het tweede incident, dient erop gewezen dat dit geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van beide incidenten. Bovendien verwees verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS zelf naar het eerste incident toen hem werd gevraagd waarom hij wist dat het tweede incident een aanslag betrof en niet louter een verkeersongeval.

Betreffende zijn paspoort, dient vastgesteld dat verzoeker niet verder komt dan de *post factum*-verklaring dat hij in Afghanistan een paspoort had en dat het er nu niet meer is en dat zijn documenten verloren gingen bij de oversteek. Uit een lezing van verzoekers verklaringen op de DVZ blijkt wel degelijk dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij zijn paspoort in Afghanistan achterliet (administratief dossier, stuk 14, verklaring 28). Betreffende de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande verzoekers visum voor Pakistan, komt verzoeker niet verder dan de blote bewering dat het CGVS spijkers op laag water zoekt en het herhalen dat hij een paspoort had aangevraagd voor behandeling in Pakistan, ook een visum kreeg, voor behandeling ging en terugkeerde. Dergelijk verweer doet geenszins afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen aangaande dit visum in de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient vastgesteld dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) en de nota met opmerkingen blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 9 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Nergens in deze

UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie nota met opmerkingen en rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie nota met opmerkingen en rechtsplegingsdossier, stuk 8) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan, waarvan verzoeker niet afkomstig is.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet van Jalalabad afkomstig is, dient vastgesteld dat in de nota met opmerkingen terecht wordt gesteld als volgt: *"Verzoeker is immers afkomstig uit het dorp Khosghumbad, district Behsud, provincie Nangarhar, dat deel uitmaakt van het grootstedelijk gebied Jalalabad. Uit de beschikbare informatie en uit de bestreden beslissing blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Er is dus bij verzoeker geen sprake van een intern vluchtalternatief naar Jalalabad, gezien zijn regio van herkomst beschouwd wordt als deel uitmakend van deze stedelijke regio Jalalabad. [...] Verweerder laat bij onderhavige verweernota een bijkomend rapport geworden wat betreft de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, i.e. LandInfo, Report Afghanistan: The security situation in Nangarhar province d.d. 13 oktober 2016. Verweerder verwijst dienaangaande meerbepaald naar bladzijde 21 van het rapport dat in het bijzonder de veiligheidssituatie in het district Behsud aanbelangt, doch ontwaart hierin evenmin elementen waaruit kan blijken dat zich een andere*

beoordeling opdringt; integendeel blijkt hieruit tevens dat het geweld dat in de districten Behsud en Surkhrod plaatsvindt, doelgericht van aard is. Het geweld in beide districten is voornamelijk gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten, meestal in de vorm van kleinere aanlagen op politieposten en op voertuigen van de veiligheidsdiensten. Daarnaast vonden er in beide districten ook enkele aanslagen plaats op personen die met de overheid worden gelieerd. Hoewel het geweld in de districten Behsud en Surkhrod voornamelijk doelgericht van aard is, vallen hierbij soms burgerslachtoffers." Waar in de bestreden beslissing wordt gesproken over een redelijk intern vestigingsalternatief, dient vastgesteld dat in de nota met opmerkingen wordt aangehaald dat dit een materiële vergissing betreft. Verder dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de hiervoor vermelde door verweerder bijgebrachte informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER